

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Městský soud v Praze**, se sídlem Hybernská 18, Praha 1, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci podle § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 12/2015,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 5 A 12/2015
se p ř i k á z u j e Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 13. 1. 2015 domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, jenž měl spočívat v používání obálek typu III. podle příslušné instrukce Ministerstva spravedlnosti.

Žalovaný podal u Nejvyššího správního soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu dle ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Svůj návrh odůvodnil poukazem na skutečnost, že žaloba směřuje proti němu samému, což vyvolává objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů Městského soudu v Praze. Poukázal přitom na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70.

Ze spisového materiálu žalovaného vyplývá, že žalobce svého práva vyjádřit se ve smyslu ustanovení § 9 odst. 3 s. ř. s. k tomu, kterému soudu má být věc přikázána, nevyužil.

Nejvyšší správní soud shledal návrh žalovaného na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, jenž má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného krajského soudu, sestavit senát a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

Předsedkyně senátu městského soudu, jemuž podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázala na důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci je žalovaným právě Městský soud v Praze. V tomto případě lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože žalovaným je samotný městský soud, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout, a nelze proto vyloučit určitou míru pocitu sounáležitosti jeho soudců s touto institucí. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou pro možnou podjatost vyloučení.

Ve vztahu k objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 30. 9. 2005, č. j. 4 As 14/2004 – 70, dostupné na www.nssoud.cz. Nejvyšší správní soud zde vyslovil, „že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoli na skutečně prokázané podjatosti, ale je dáno již tehdy, jestliže lze mít o jeho nepodjatosti pochybnost“. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, dle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti, a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Vzhledem k důvodnému vyloučení všech soudců specializovaných senátů žalovaného jsou splněny podmínky pro delegaci věci jinému krajskému soudu stanovené v § 9 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud si je vědom, že obdobné pochybnosti o nepodjatosti mohou vzniknout taktéž u soudců specializovaných senátů dalších krajských soudů, zejména pak těch, které doručují žalobci soudní písemnosti způsobem, proti němuž se žalobce v předmětné žalobě vymezuje. Postrádaje přitom jakéhokoli vyjádření žalobce ohledně jeho preferencí stran krajského soudu, jemuž by měla věc být přikázána, nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než zvolit pro přikázání věci krajský soud, u něhož lze důvodně usuzovat na nejnižší počet jím vedených řízení s procesní účastí stěžovatele. Zdejší soud proto věc přikázal Krajskému soudu v Ústí nad Labem.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. května 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu